

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Vígh Dániel pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Jankó Ágnes Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Jankó Ágnes ügyvéd) által képviselt Érd Megyei Jogú Város Önkormányzata (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság (jelenleg: Budapest Környéki Törvényszék) 2011. november 11. napján kelt 23.P.25.940/2009/24. számú ítélete ellen, a felperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000.- (azaz ötvenezer) Ft+áfa ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési perköltséget.

A pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárásban felmerült díját, valamint a felperes költségmentessége folytán le nem rótt 720.000.- (azaz hétszázhuszezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 100.000.-Ft perköltséget.

Megállapította, hogy dr. Vígh Dániel pártfogó ügyvéd díját teljes egészében a felperes viseli, s megállapította továbbá, hogy a 720.000.-Ft kereseti illetéket, továbbá 187.186.-Ft perköltséget a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a felperes tulajdonában álló ... szám alatti ingatlan - amelyet 1995. június 1-én kelt adásvételi szerződéssel vásárolt meg - egy vízmosás középső részén helyezkedik el.

A vízmosás keresztezi a Cs. utcát, és az utca alatt átereszt vezet át a vizet. A felperesi telekhatáron egy kiépített beömlőnyílás van, ezt követi a vízmosás perbeli telken lévő medre.

A telken két épület helyezkedik el, mely épületek tekintetében sem építési, sem használatbavételi, sem fennmaradási engedély nem lelhető fel, ugyanakkor nem vitásan az épületek az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetésre kerültek.

A nagyobbik épület betonalapja alatt vezet át a vízmosás medre, majd az épület másik oldalán a vízmosás medrében kiépített, betonozott tisztító található, majd ezt követően a telek vége felé 6-7 méter hosszan a vízmosás medre lebetonozásra került.

A perbeli telken található vízmosásban időszakosan csapadékvíz folyik át, hevesebb záporok idején a csapadékvízbe egyéb szennyező anyagok is kerülnek.

2005. augusztus 4-én nagy mennyiségű csapadék hullott, amely csapadékmennyiség rendkívüli mennyiség volt, a vízmosás medre nem tudta megfelelően elvezetni a csapadékvizet, s a felperes ingatlanát elöntötte a csapadékvíz.

A felperes emiatt élt kártérítési igénnyel, és kereseti kérelmében 12.000.000.-Ft kár megtérítését kérte, amelyből 11.000.000.-Ft az épületben keletkezett károk kijavításának a költsége, míg 1.044.000.-Ft az ingókár.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy a felperesnek kárt okozott volna, s amennyiben a felperest károsodás érte, az a felperes saját felróható magatartására vezethető vissza.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes kártérítési igényével kapcsolatban hivatkozott a Ptk. 339.§ (1) bekezdésében foglaltakra, mely szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Ezen túl hivatkozott a Ptk. 349.§ (1) bekezdésére is, mely szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

Az Érd Város Önkormányzat képviselő testülete az ingatlanok és közterületek tisztántartásáról és a szervezet hulladékkezelési közszolgáltatás kötelező igénybe vételéről szóló 23/2005. (VII.1.) ÖK. számú rendelet 27.§ (1) bekezdés c.) pontja akként rendelkezik, hogy az ingatlantulajdonos köteles gondoskodni a közterületen lévő árkok, nyitott csatornák, folyókák, átereszek tisztántartásáról, a csapadékvíz akadálytalan elfolyásának biztosításáról az ingatlan előtti szakaszra terjedően, amennyiben az az ingatlan határától számított öt méteren belül található.

A felperes elismerése, a helyszíni szemle és a szakértői vélemény alapján megállapítható volt, hogy a perbeli ingatlan jelenlegi állapota, kiépítettsége megegyezik az adásvételi szerződés megkötésének idején fennálló állapottal, a felperes építési munkát nem, csupán karbantartási munkálatokat végeztetett.

A szakértői vélemény alapján pedig megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi ingatlanban kár bekövetkezése a csapadékvíz lefolyással kapcsolatban nem állapítható meg, az ingatlan értékvesztését az ingatlan elhagyatottsága, gondozatlansága okozza.

Vizsgálta az elsőfokú bíróság azt is, hogy a fentebb már hivatkozott augusztus 4-én lehullott nagy mennyiségű csapadék vonatkozásában terheli-e mulasztás az alperest, és történt-e ennek következményeként károkozás.

Az elsőfokú bíróság tekintettel arra, hogy a vízmosás - fogalma szerint -, a völgyoldalakon és a mély vonulatokban lefolyó víz mechanikai energiája által okozott árkos erózió kifejezett formája azt állapította meg, hogy a felperesi adásvételi szerződéskor is fennállt a jelenlegi állapot, vagyis az, hogy az ingatlana egy vízmosásos területen helyezkedik el.

A felperes kötelezettsége és terhe az ingatlanon található vízmosás medrének a karbantartása. A korábbi tulajdonos a telek hátsó része felé betonozott medret alakított ki, továbbá víztisztítót helyezett el. A felperesnek kell olyan állapotban tartania a vízmosás medrét, hogy az alkalmas legyen a nagyobb csapadék elvezetésére is. E körben - figyelemmel a szakértői véleményben foglaltakra - az alperest felelősség nem terheli.

Erre tekintettel találta a felperes kereseti kérelmét alaptalannak.

Mivel a felperes pervesztes lett, ezért a felperes köteles a pernyertes alperes költségeinek a viselésére. A felperesi jogi képviselő díját a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg, figyelemmel az ügy viszonylag egyszerűbb megítélésére.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt illeték viseléséről, és a per során felmerült szakértői költségek viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján rendelkezett akként, hogy e költségeket az állam viseli.

Mivel a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján kötelezte felperest a pártfogó ügyvéd díjának viselésére.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel.

A fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és az alperesnek a felperesi kereset szerinti marasztalását kérte.

A felperes fellebbezésében is fenntartotta az elsőfokú eljárásban már előadott álláspontját, és hivatkozása szerint az általa benyújtott okiratok, mint bizonyítékok és tényelőadása alapján az alperes felelős az esőzés során az ingatlan elöntése miatt bekövetkezett kárért. A vízelvezetés megoldása az önkormányzati törvény korábban már felhívott rendelkezése alapján az alperes feladata lenne, aminek nem tett eleget, s emiatt öntötte el az esővíz és a szennyezett víz a felperesi ingatlant, amely kárt okozott.

Erre tekintettel álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a bizonyítékokat, és emiatt döntése sem lehetett megalapozott.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján helytállóan állapította meg a tényállást, és döntése is a per főtárgya tekintetében helytálló és megalapozott volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat a másodfokú bíróság csupán annyiban helyesbíti, hogy az ítélet indokolási részéből mellőzi a Ptk. 349.§-ára történő hivatkozást, mivel a felperes kereseti kérelmében a Ptk. 339.§-a szerinti kártérítési igényt érvényesített. A jelen perben a Ptk. 349.§-a szerinti kártérítési felelősség nem áll fenn, ilyenre a felperes nem is hivatkozott. Ezért a másodfokú bíróság a jogszabályra történő hivatkozást - mint szükségtelent - az elsőfokú bíróság ítéletéből mellőzte.

A felperes által érvényesített kárigénnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperest kártérítési felelősség nem terheli. Megalapozott volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy a felperes az ingatlan megvételekor is tudomással bírt arról, hogy az általa megvásárolt ingatlan mélyebben fekszik, mint a környező terület, és az ingatlan egy vízmosás középső részén helyezkedik el, és ismeretében volt annak is, hogy az ingatlanán át, valamint az épület alatt húzódik egy vízmosás.

A perben kirendelt szakértői vélemény alapján ugyanis megállapítható volt, hogy a perbeli ingatlan jelenlegi kiépítettsége megegyezik a vásárláskori állapottal. Az Erd Város Önkormányzat képviselő-testülete által hozott 23/2005. (VII.01.) ÖK. számú rendeletében foglaltakra utalással ugyancsak megalapozott volt az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy a felperest terheli annak a kötelezettsége, hogy az ingatlanon található vízmosás medrét karbantartsa az akadálytalan vízfolyás érdekében.

A vízmosás-árok karbantartásának, tisztán tartásának elmulasztásával kapcsolatban az alperest kártérítési felelősség nem terheli.

Mindezekén túl, a perben kirendelt szakértői vélemény alapján aggálytalanul megállapítható volt az is, hogy a felperes az ingatlan megvásárlása óta azon felújítási munkákat nem, csupán karbantartási munkákat végzett, s az ingatlanban kár bekövetkezése a csapadékvíz lefolyással kapcsolatban nem volt megállapítható. Az ingatlan értékvesztését az ingatlan elhagyatottsága, és gondozatlansága okozza.

A kár bekövetkezése, és az alperes kártérítési felelősségének fennállása hiányában a felperes kártérítési igénye nem lehetett megalapozott.

Ezért a másodfokú bíróság - a per fő tárgya, a felperes kártérítési igénye körében - az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján lényegében helyes indokai alapján hagyta helyben.

S mivel a felperes pervesztes lett - figyelemmel a felperes költségmentességére is - az elsőfokú bíróság helyállóan kötelezte a felperest az alperes javára megállapított perköltség megfizetésére a Pp. 86.§ (3) bekezdése alapján.

Helytálló volt az elsőfokú bíróság rendelkezése a felperes költségmentessége folytán le nem rótt illeték, valamint a per során felmerült költségek (szakértői díj) viselésével kapcsolatban is a Pp. 84.§ (1) bekezdés a.) és b.) pontja alapján.

Tévesen rendelkezett ugyanakkor az elsőfokú bíróság arról, hogy pervesztessége folytán a felperes a pártfogó ügyvéd díjának a megfizetésére köteles a Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján. A Pp. 87. § (1) bekezdése szerint a pártfogó ügyvédi képviselőt a jogi segítségnyújtó szolgálat engedélyezi.

A Pp. 87.§ (2) bekezdés kimondja, hogy a bíróság a perköltség viseléséről szóló határozatában - a díj összegének megállapítása nélkül, a perköltségviselés arányának meghatározásával - megállapítja, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére ki köteles. Az elsőfokú bíróság által felhívott - most idézett 87.§ (2) bekezdése azonban nyilvánvalóan csak abban az esetben irányadó, ha az érintett fél valamely költségkedvezményben nem részesült.

Kétségtelen az, hogy a felperes pervesztessége folytán a pártfogó ügyvéd díja a felperes terhére esik. A fentebb hivatkozott Pp. 84.§ (1) bekezdés a.) és b.) pontja illetve d.) pontja alapján azonban a költségmentességben részesített fél - ha e törvény másként nem rendelkezik - nemcsak a költségek előlegezése alól mentesül, hanem mentesül az eljárás során felmerült költségek megfizetése alól is.

E törvényi rendelkezéssel áll összhangban az elsőfokú bíróság által az illetékviselés, és a per egyéb költségei kapcsán felhívott 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (1) bekezdése, és 14.§-ának rendelkezése is.

A rendelet 13. § (1) bekezdése szerint a felet, ha költségmentességben részesült - a (7) bekezdésben foglalt kivétellel - nem lehet a meg nem fizetett illeték és az állam

által előlegezett költség megfizetésére kötelezni.

A rendelet 14. §-a pedig akként rendelkezik, hogy a 13. § szerint meg nem térülő költséget az állam viseli.

E fenti jogszabályi rendelkezések egybevetése alapján megállapítható, hogy a költségmentességben részesített felet csupán az ellenfél javára megítélt perköltség megfizetésére lehet pervesztessége esetére kötelezni, a perrel kapcsolatban felmerült egyéb költségeket - beleértve a pártfogó ügyvéd javára a jogi segítségnyújtó szolgálat által megállapított díjat is - az állam viseli. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti helyesbítéssel hagyta helyben.

Mivel a felperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a felperes a Pp. 86.§ (3) bekezdése alapján köteles az alperes perrel kapcsolatos költségeinek a megfizetésére, míg a pártfogó ügyvéd díját, valamint a felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket - a Pp. 84.§ (1) bekezdés a., b. és d.) pontja alapján - utalással a 6/1986.§ (1) bekezdésében, és 14.§-ában foglaltakra - az állam viseli.

Budapest, 2012. október 31.

Dr. Pestovics Ilona sk.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka sk.
előadó bíró

Dr. Sándor Ottó sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő